

Ibn al-Qayyim [må Allâh vara barmhärtig med honom] nämnde en omfattande definition av frasen Tâghût då han sade:

”Termen ‘Tâhû’ refererar till alla saker genom vilka individen [människan] överskrider hans gränser antingen om det tar formen som en person som är dyrkad eller följd eller lydd.

Så den som är Tâhû av varje folk är han som de tar som domare istället för Allâh och Hans Sändebud [Sallallahu ‘aleihi wa Sallam].

Eller om de dyrkar honom vid sidan av Allâh eller följer honom [blint], utan tydlig revelation från Allâh eller de lyder honom i det som de inte vet om det är lydnad till Allâh.

Så dessa är Tawâhî [plural av Tâhû] av världen. [Och] om du betraktar dem, och betraktar tillståndet av människorna med dem, kommer du se att de flesta av dem har bytt från att dyrka Allâh, till att dyrka den som är Tâhû, och från att ta bedömningen till Allâh och till Profeten [Sallallahu ‘aleihi wa Sallam], till att ta bedömningar till den som är Tâghût.

Och från Hans lydnad och att följa Hans Sändebud [Sallallahu ‘aleihi wa Sallam] till lydnaden till Tâghût och att följa det.” ”I’lām Al-Muwaqqi’in”, s. 50